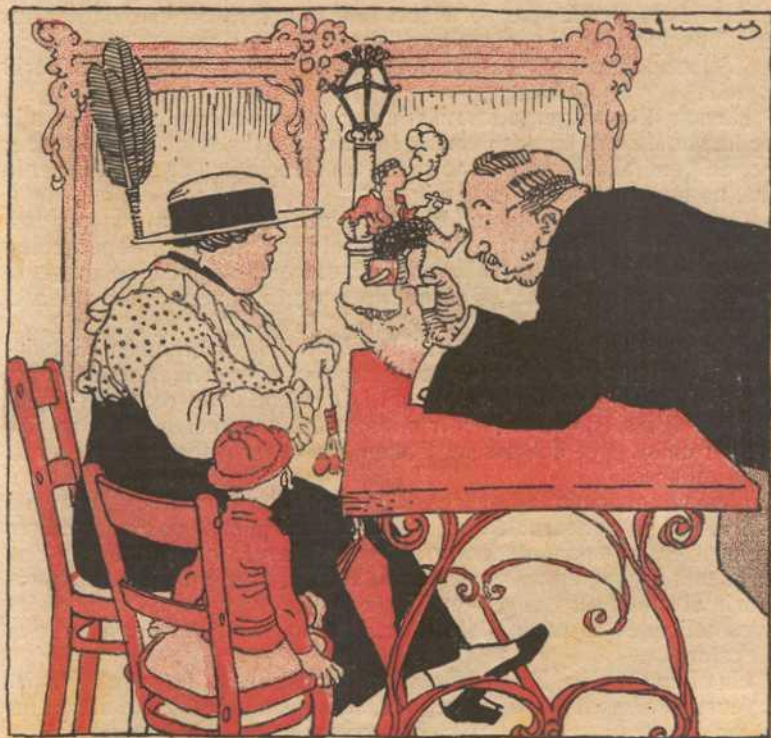

OBJECTES PER A REGALS

- El trobo molt car.
- Ha de comptar, senyora, que és de molt mèrit. Està fet de 22.000 peces.
- ¡No pot ser!
- Sí, senyora: és fet de serradures.

La por enfront de la mort

MACÀBRIC és l'assumpte que avui ofereixo als meus joves llegidors, mes no desproveit per això de veritable interès.

Això de morir-se és una feina que tard o d'hora tots hem de fer, i aquesta és la raó de que sol·licitin tant la nostra curiositat totes les qüestions que amb el nostre últim trànsit se relacionen.

¿Temen la mort els malalts o els qui es troben enfront d'un perill mortal?

Heusaquí la pregunta formulada per un eminent metge anglès, a la que han contestat alguns dels seus confreres, els quals han declarat que, en general, els malalts no tenen consciència de llur estat, i, per lo tant, no temen ni desitgen la mort.

En quant al cas de que un inesperat accident posi a una persona en imminent perill de morir, és notable el fet, experimentat per molts, de que l'individu que's troba en tant extrema situació no presenta signes particulars de por, sinó que, per regla general, preocupen el seu esperit altres idees.

El famós explorador africà Livingstone va ser escomès sobtadament una vegada per un lleó, que va començar per menjar-se-li el braç. Un socors providencial va salvar a Livingstone de la mort, i l'explorador assegura que no va sentir ni dolor ni por, preocupant-lo no més el saber quina part del cos se li menjarà la fera després d'haver-se acabat el braç.

L'embaixador turc a Londres, Rustem-bajà, va ser atacat, anant de cacera, per un ors corpulentíssim que li va esquinçar una mà i el braç i el muscle corresponents, malgrat lo qual la víctima no va sentir ni sofriments ni por; no més indignació, això sí; una indignació extraordinària al sentir els grinyols d'alegria de la selvatgina a l'asaborir les seves delicades carns de diplomàtic. N'hi ha realment per pendre-hi una calorada.

Un oficial anglès, Eduard Bradford, trobant-se no fa gaire a l'India, va veure's embestit per un tigre, que, sens mica de respecte al seu fur militar, va menjar-se-li un braç. Els companys de l'oficial varen matar d'un tret al feli, salvant d'una mort segura a la víctima, la qual va declarar així mateix que no havia experimentat cap sensació de por ni de sofriment, excepte en l'instant en que va sentir penetrar per pri-

mera vegada les dents de la fera en les seves carns.

Per últim, se retreu en la curiosa informació el fet d'un savi de Berlín que, en unió d'alguns companys, recorria les montanyes de la Suïça. Va estimbar-se un dia tota la caravana, morint quantes persones la componien, excepte el savi esmentat, que providencialment va quedar sospès en un matoll poc abans d'arribar a fons. Durant la seva caiguda, que va ser vertiginosa, el savi alemany, segons manifestació seva, no va experimentar cap por, conservà complet l'ús de les seves facultats mentals i s'ocupà solament d'idees indiferents.

A què's degui aquesta insensibilitat, lo mateix física que moral, no ho diu el doctor anglès, deixant la resolució de l'assumpte a les discussions dels savis, però sembla ser evident que la por de morir no existeix quan la mort és imminent.

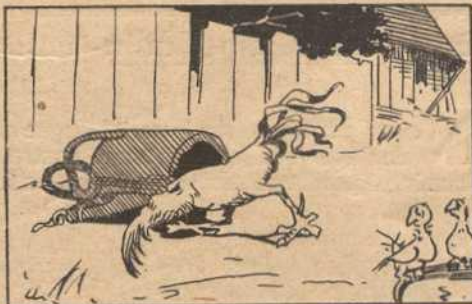
Els qui es troben en trànsit tant greu, hem vist que realment no tenen por de morir. ¿Serà perquè ja estan morts de por?

Chi lo sa! —ABECÉ.

L'HISTORIETA A L'EXTRANGER

Manera descomunal

còm un poil pot convertir-se

en una cosa infernal.

Versos de riure

Puntualitzant

—¿Què conta de bo, senyora?

—Rès de nou, senyor doctor.

—¿I el seu marit?

—Fa com sempre;

jo no li veig pas adob.

—¿Encara el ventrell?

—Encara

el fa patir de debò.

—Ja li vaig dir, fuma massa,

i el tabac li és pernicios.

Vostè hauria de renyar-lo.

—Es impossible, doctor.

—¿Impossible?

—Sí, impossible.

—No ho entenc.

—El meu espòs

sofreix, és cert, de l'estómac,

vostè ho sab tant bé com jo,

però *no sofreix* que'l reptin;

i veliaquí explicat tot.—

NYIC

El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica el tercer folletó de la preciosa noveleta «En Jordi Bel en el país de l'or». Amb aquest Suplement se regala el conte complet «Un conte vell», de Marel Marinelló.

En Camacurt pel món

Una descoberta important

No cal pas ponderar lo satisfet que quedà en Camacurt després de l'aventura relatada en el nostre número anterior. Lliure de l'imminent perill en que s'havia trobat, va fer un sospir de satisfacció, i,

volent abraçar a l'ase per a fer-lo participar de la seva alegria, el volia fer baixar de la branca, cosa que li va ser tant difícil que ho va tenir de deixar córrer de moment.

Com que ja clarejava, i no era gana lo que li mancava, va donar un volt per allí, trobant, com a aliment, figues de moro i cireres de pastor.

Com podeu pensar, se'n va fer un bon tip, celebrant el feliç resultat de la seva aventura amb el tigre i el lleó.

De l'ase no'n passava ansia, perquè l'animal, sense moure's de la branca, anava menjant els brots que li venfen a tret de queixalada.

Anant caminant, va trobar en Camacurt una font, aon se rentà ben bé la cara i les mans.

De tant en tant sentia bramar l'ase, lo que venia a servir-li de brúixula, ja que per molt que s'internés a dins del bosc, els brams li servien per a orientar-se respecte del punt aon se trobava.

Tot caminant caminant, va trobar-se en un lloc molt solitari, i al cap d'una estona que s'estava allí, va sentir passes.

— Veiam si ara me les hauré d'haver amb un selvatge, — va pensar en Camacurt.

Però heusaquí, que en lloc del selvatge que ell creia, se va trobar amb un bon senyor amb ulleres verdes i livita tronada, que anava per allí com qui busca bolets.

Se varen quedar ambdós molt parats, però es varen saludar, com és de llei entre persones de bona criança.

En Camacurt li preguntà com era que's trobava en aquells llocs feréstecs; i el senyor de la livita li contestà, amb un accent que feia riure, que era un savi naturalista anglès que anava a caçar papellones per al British Museum de Londres.

En Camacurt s'hi va fer un tip de riure, i el savi se'n mig ofengué:

— Se veu que sôu un ignorant, jove. Heu de pensar que per cada papellona de classe nova que trobo, me donen un diploma d'honor, i per cada aucell d'especie inconeguda que puc caçar o retratar, me donen medalla d'or. —

En Camacurt era un trapacer, i sense tenir cap respecte per aquell home de ciencia, va proposar-se jugar-li una broma.

Detall de la festa benèfica organitzada a casa de la senyora Marquesa de Villamediana, a Sarrià.

— ¡Doncs digueu que si el British Museum sabés lo que jo he trobat, me donaria diploma i medalla alhora!

— ¿I què és lo que haveu trobat?

— No'm creureu si us ho dic.

— Tot és creïble en la naturalesa.

— Doncs he trobat una especie d'auells, grossos, de quatre potes, que tenen les ales al cap. —

El savi sentí que'l cor li batia de content.

— ¿Aont haveu trobat aquesta maravella?

— No gaire lluny d'aquí. Es un auell que té forma...

— ¿D'aliga?

— Ca, home; molt més notable.

Es un auell que té forma d'ase.

— Me sembla impossible, — digué el savi dubtant.

— Tot és creïble en la naturalesa — va fer amb ironia en Camacurt. — Veniu, sense fer remor, perquè si ens sentís potser volaria. —

En Camacurt conduí el savi cap a l'arbre aont hi havia l'ase, i li mostrà.

L'estupefacció del naturalista anglès no tingué límits.

— En veritat heu fet una descoberta notable, jove. Doneu-me el vostre nom per a poder comunicar-lo a l'Academia de Ciències Naturals de Londres.

— Pere Camacurt, per a servir-lo. —

El savi s'ho apuntà i després tregué una fotografia de l'ase a dalt de la branca.

— Lo que no li veig són les ales, — deia l'anglès.

— Suposo que deuen ésser aquestes que li surten del cap, — respongué en Camacurt, signant-li les orelles.

— Es clar — afegí el savi. — Perquè d'ales bé n'ha de tenir, o si no ¿còm hauria pogut volar an aquesta branca? —

L'anglès felicità amb entusiasme an en Camacurt per la notable troballa d'aquell *auellaç*, i se n'entornà a Anglaterra per a donar-ne compte.

Desde aleshores, el retrat de l'ase den Camacurt està exposat en una de les sales del British Museum, amb un rètol al dalt que diu: «Nova especie d'auell quadrúped, descoberta per don Peret Camacurt en els boscos d'Henredaxinos.»

J. M. F.

El mariner i les mones

Un mariner desembarcà a un port de la costa del Sud d'Amèrica. Portava un sac ple de gorres, que volia anar a vendre al poble pròxim.

Pel camí, a alguna distància de la costa, hi havia un bosc que ell havia d'atravessar. Aquest bosc estava poblat per una gran colla de mones que s'enfilaven pels arbres. Com que feia molta calor, el mariner estava cansat, i a l'arribar al bosc se posà a dormir sota d'un arbre molt espès.

Quan estigué adormit, una colla de mones, que havien observat lo que feia el mariner, baixaren de l'arbre cautelosament, i anant prenent una a una les gorres del sac, se les posaren tal com ho havien vist fer al mariner. Fet això, pujaren totes cap a dalt de l'arbre.

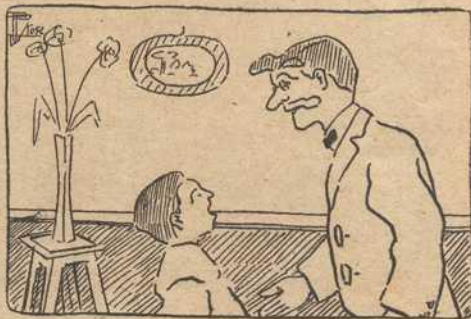
Al despertar-se el mariner se trobà que li havien pres totes les gorres, i sense voler va mirar a l'arbre, essent la seva sorpresa molt gran quan veié que aquells petits animals portaven una gorra al cap com ell. Llavors ho va comprendre tot, i com que no podia agafar-los les gorres, va tirar la seva a terra molt enrabiat.

BONA RESPOSTA

—Lo que tu ets un animal de quatre potes.

—Gràcies, home; mai m'hauria cregut tenir tanta semblança amb tu.

—¿Còm te dius, maco?

—Dispensi, senyor; jo no'm dic, me diuen Ramón.

Tot d'una va veure que les gorres tornaven a caure a terra, i era que les mones, volent imitar lo que havia fet el mariner, llençaren també les gorres.

Així el mariner va poder-les recuperar, i, triomfant, empenyé la marxa cap al poble veí.

PAPIPITU

ESCOLA - SANATORI
DE GRUNOWALD (BERLÍN)

Institució fundada per donar l'ensenyança primària als nois malalts a l'aire lliure, baix la direcció del Dr. Gropp.

1. Sota el kiosk. — 2. L'escola. — 3. Una lliçó de botànica a l'aire lliure.

Un desgraciat

A un autor de «Varietés»,
mig-tocat i busca-raons,
li daven per tots cantons
cada dia un fort revés;
una nit en un saló

els seus èxits referia
que en vòris teatres rebia;
i un li va dir amb veu clara:
--L'aplaudeixen a la cara,
ho estic veient cada dia. —

UN VIGATÀ

El rossinyol

DONDE LAS DAN...

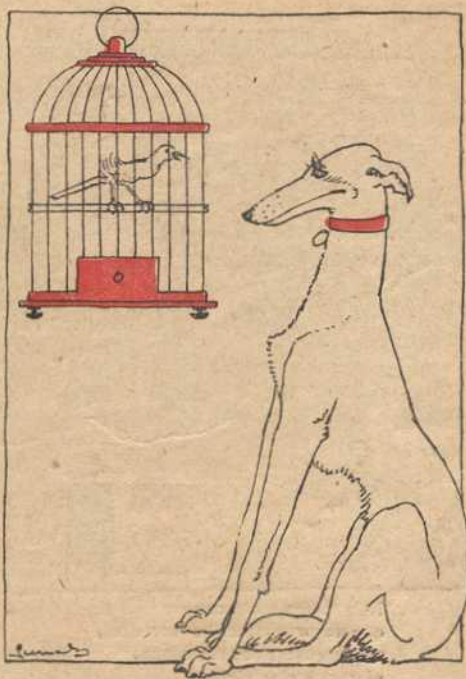
*Al meu estimat nen
Sebastianet J. P.*

Una vegada era un pobre vellet, tant vellet que totjust podia aguantar-se sobre les seves tremoloses cames. Els seus ulls, entelats, s'obrien com espantats, desitjant veure quelcom més que aquella trista boira que'ls cobria.

Rodava el món captant, captant per a ell i per al seu petit nét, que no tenia més que an ell al món.

Es deia Tianet, i era petit i hermós com tu; i portava al seu pobre vellet amb tant de compte, per a que no ensopegués en les pedres del camí, que'l seu avi beneïa mil voltes a Déu, que li havia donat aquell tant gran consol en la seva vellesa.

Un dia anaven tristament per un llarg camí, quan de sobte es posà a ploure. ¡I quina pluja, Déu meu! Plovia a bots i barrals, i feia un fred que glaçava les pedres. El trist Tianet no podia més, i a l'avi, ¡ai l'avi! se li varen doblegar els genolls i va caure tant llarg com era... Tots els esforços varen ésser inútils: l'avi no podia caminar més, i com més tard se feia, la pluja es tornava

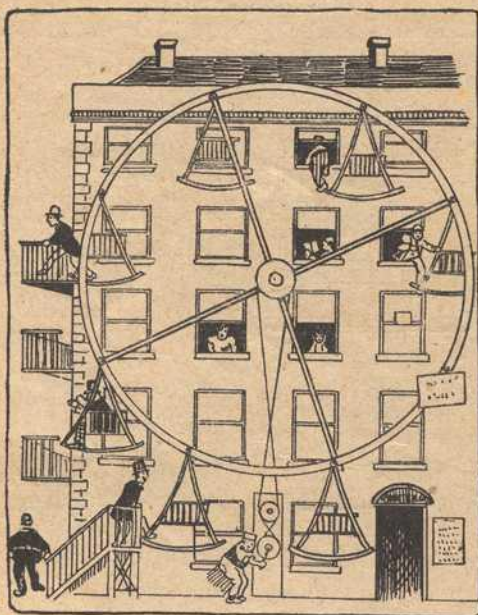

- ¿Que't trobes malament, canari?
- No; ¿per què?
- Estàs molt groc.
- ¿I tu, que estàs enfadat, llebrer?
- ¿I doncs?
- Fas la cara molt llarga.

neu, i el fred era més terrible.

En Tianet, amb fortes halenades, volia escalfar les glaçades mans del seu avi; i amb la seva veueta d'angelet, el cridà... I l'avi dormia, dormia l'últim són, i no deia res, no's movia.

Ell agafà por, i, tot tremolant, es posà a cantar per a espantar la

Nou sistema d'ascensor
que un propietari ha inventat,
sense gastar per res aigua,
ni gas ni electricitat.

seva por, la seva terrible por...
Però quin cant, Déu meu!

Mai els aucells del bosc havien
sentit una música tant dolcíssima.
Un darrera l'altre varen saltar del

niu, i anant aont ell es
trobava, el varen vol-
tar, tot encisats, fins
que'l cant va callar, i va-
ren sentir-se uns gemecs
tant tristos, que partien
l'ànima.

—¿Què tens?— li va-
ren preguntar els auce-
llets. —¿Per què plores,
ara?

—Perquè el meu avi
s'ha mort, i jo estic sol
al món, i tinc fred,— va
respondre.

—Canta, torna a can-
tar, i no ploris, que men-
trestant nosaltres te ves-
tirem per a que no tin-
guis fred.—

I tornà a cantar, i cada
aucell, triant-se les plo-
mes més fosques per a
fer-li un vestit de dol, l'hi
varen anar posant, po-
sant, i va quedar con-
vertit en un aucellet
molt fosc, que amb sos
cants feia companyia to-
tes les nits al cos glaçat del seu

pobre avi. ¡l és ell, el pobre Tia-
net, el rossinyol que canta cada
nit al meu jardí!

LA TEVA FADA

Extrems

Per a una modista, cosir amb fil...
osa.

Per a un forner, fer un pa...rai-
gües.

Per a un llacer, agafar un ca...
rnestoltes.

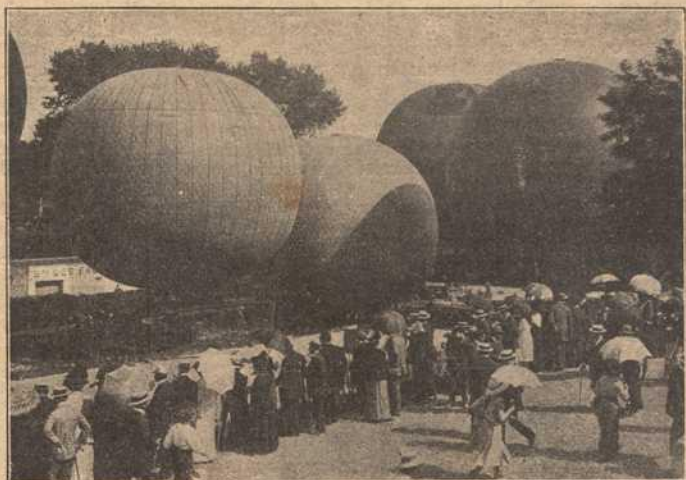
Per a una cuinera, amanir amb
sal...sosa.

Per a un jardiner, regar les plan-
tes dels peus.

Per a un que tingui set, donar-li
un got d'aigua...cuit.

GERTRUDIS SOLA

CONCURS DE GLOBOS A SANT CLOUD

Els globos que's disputaren el *Grand Prix* preparant-se per a la sortida.**La caixeta**

Don Miquel era un senyor solter i propietari molt ric, que vivia amb una dona vella que havia sigut minyona de la seva mare. Això sí, tenia molts parents: germans, germanes, cosins, cosines, nebots, nebodes. No hi havia festa ni festeta en la família sens ell. Tots s'afanyaven a fer-li regals, qui més, més. El dia del seu sant, el dia que feia anys, o alguna festa senyalada, don Miquel no podia donar l'abast a tantes visites com tenia, acompanyades, emperò, de rics presents i flors.

Vingué un dia que's posà malalt; a casa seva fou una professó de parents que, ansiosos, l'anaven a veure, i tots s'abocaven al llit per a donar-li mostres dels desitjos que tenien de que's posés bo. La pobre vella, que vivia amb ell, deia:

— Però, Senyor, deixeu-lo tran-

quil, que'l matareu, jjustament lo que més li convé és el repòs!—

A l'últim, empitjorà tant, que's morí.

Allavors fou l'eclipsè total. Ningú es mogué de la casa.

El notari els cridà per a mirar els papers que'l difunt havia deixat, trobant-hi lo següent:

«Jo, D. Miquel Matafaluga, sà de cos i ànima, deixo 800 pessetes a aquells dels meus parents que no vagin al meu enterro. Lo restant de ma fortuna ho trobaràn en una caixeta que no s'obrirà fins després del meu sepeli.»

Els circumstants sortiren mirant-se uns amb altres, sorpresos per l'estrany i original testament.

A casa llur, els uns deien, sens dubte per les 800 pessetes;

—Ja veuràs, si ell deixa diners a qui no vagi a l'enterro, senyal que sa voluntat era que's faci un ente-

rrament ben senzill, sense cap persona.—

Altres, un germà, per exemple, deia a sa muller:

—Si, però jo vaig a fer un paper ridícol si no hi ha—isteixo; dirán que sóc un mal germà.

—Oh, pots dir que no't trobaves bé, i que t'ha sigut impossible. Tens de pensar que és qüestió de no deixar perdre aquestes 800 pessetes.—

A les altres cases, escenes per l'istil.

A l'endemà tingué lloc l'acte del sepeli, i cap baró nt s'hi acostà, solament s'hi vegé la pobre vella,

qui boi plorant acompanyava a son amo a sa darrera estada.

Acabat el sepeli, se reuniren a casa del difunt; el notari, després de posar-se les ulleres, obrí la caixa i hi trobaren un paper que deia:

«El reste de ma fortuna, amb totes les propietats, serà repartit an aquells dels meus parents que, renunciant a les 800 pessetes, hagin assistit al meu sepeli.»

I fou la pobre vella qui s'ho emportà tot.

Traduit del francès per

IGNOTNA ADELUAS

Remeis

Per curar-se el mal de cor
rès de líquids minerals;
la medecina millor
és un sopar de vint rals.

La debilitat d'ermilla
i la pobresa de sang
se curen amb cataplasmes
de naps i bitllets de Banc.

Un doctor especialista
dels que mai morir deurien,

diu que'ls cegos hi veurien...
si tinguessin bona vista.

Per floroncos, *dissipeles*,
llupies, varbs i mussols,
ungüent de baba de mosca
amb lleganyes de cargol.

Pel que pateixi d'estómac
trobarà molt bon consol
anant cada nit un rato
a dormir de panxa al sol.

Enviat per

JOSEP ZUFERRI

Catalunya artística

Sant Pere de Roda

(Continuació)

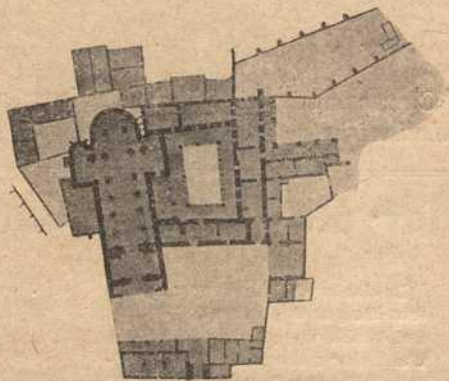
EL noble senyor Tassi dota el monestir de béns suficients per a sostenir-lo, i a les primeries del segle XI, després de la mort del noble constructor, les obres són consagrades amb gran pompa, assistint-hi bisbes i arquebisbes, el metropolità de la Marca, comtes, nobles i altres il·lustres persones.

L'obra és tant magna que tothom se creu en el deure de contribuir-hi, i sovintegen les donacions i privilegis, arribant a fer del nou monestir, pel seu poderiu, el més important de la vella Catalunya. Baix el punt de vista religiós fou la seva importància tal, que desde les darrerries del segle XI fins a les del XVII pogué guanyar-se a Sant Pere de Roda jubileu

tant pleníssim com visitant a la mateixa Roma els sepulcres dels Sants Apòstols Pere i Pau.

Per la seva importància i situació, els monjos de Sant Pere de Roda van influir en gran manera sobre la civilització catalana, però també es vegeren atacats per assaltants i invasors forasters, abandonant-lo els monjos, per últim, a les darrerries del segle XVIII.

Per la planta que donem, acompanyant aquestes notes, se pot veure l'importància del venerable monestir.

(Seguirà)

R. MUNTANER

Sant Eloi

En el temps que l'Eloi no era més que un senzill argenter, el rei Clotari II es va informar de la seva habilitat i li va encarregar que li fés un silló d'or tot incrustat de pe-

dreries, i va manar li donessin per aquest treball una gran quantitat d'or, que l'argenter no va rebre fins després d'haver-ho pesat. També va fer comptar les peces precioses que li entregaven. Va treballar sobre'l model que li varen donar, però en

lloc d'un silló en va fer dos. Primerament ne presentà un a Clotari, el qual va quedar molt content. Desseguida li presentà el segon. El príncep ne va quedar sorprès, i com no podia persuadir-se'n de que lo que havia entregat a l'Eloi h'gués bastat per fer-ne els dos sillons, va ser

precis convence'l amb el pes, que era exacte a lo que li havien donat. El rei va veure que podia donar tota la seva confiança a un home tant honrat. Així va començar la sort de Sant Eloi, qui, com se sab, va arribar a primer ministre.

X.

Circumstancies especials no'ns han permès fer la composició dels endevinaires.

ENDEVINA, ENDEVINETA

XARADA

La dos-hu a mi no m'agrada;
tres-dos-quart és animal,
i el total és una planta
d'una olor molt suau.

EUDALT CASERAS IGLESIAS

ENDEVINALLA

Una olleta
plena de carneta.

ANGEL DE LA M. SERRÁN

JEROGLIFIC TEATRAL

NOTA JAUME I NA 5 5050 A

VICENS BORRÁS

ACRÒSTIC

. B
. A
. R
. C
. E
. L
. O
. N
. A

Substituir els punts per lletres, de manera que surtin nou pobles de la província de Barcelona.

MÓDST RIBAS

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

A la xarada: *Aurora*. — A l'acròstic: *Floresta, Borjas Blancas, Artesa, Albi, Junceda i Vinaixa*. — A l'anagrama: *Mora, Roma, Amor, Armo*. — A la targeta: *Per les terres roges*.

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

Avís interessant

Acabada la primera part de l'interessant noveleta, adaptació den Josep M.ª Folch i Torres, **Vida i aventures den Jordi Bel**, que amb tant èxit ha vingut publicant-se en el nostre Suplement, hem començat la segona part de la mateixa, titulada:

En Jordi Bel en el país de l'or

El nou folletó reuneix per complet aquelles condicions que tant han contribuït al major èxit del nostre Suplement, o sigui, amenitat, interès vivíssim i bones ensenyances, per lo que no dubtem ha de plaure, com totes les fins ara publicades, als nostres estimats lectors.

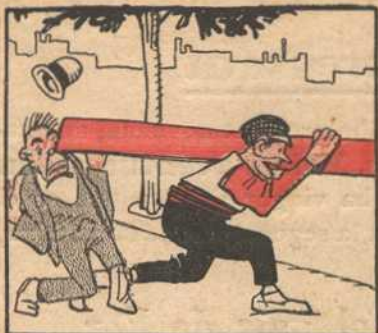
Els nois de Catalunya donen prova de bon gust adquirint setmanalment, amb EN PATUFET, el seu magnífic Suplement, amb el que, com de costum, **s'hi regala cada setmana**

un conte original complet

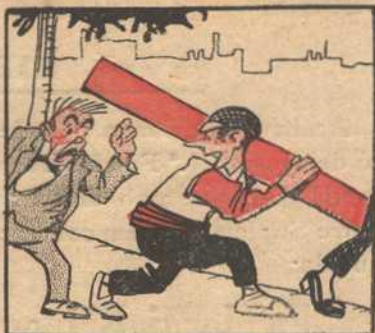
Aviseu també als nostres lectors que ja tenim llestes les cobertes per a enquadernar l'interessant noveleta

Vida i aventures den Jordi Bel

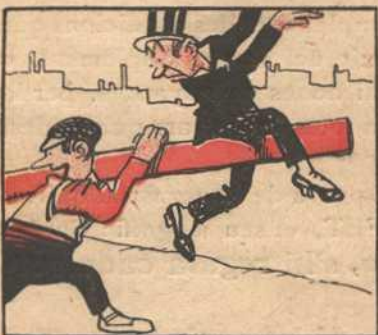
Els lectors del Suplement que hagin guardat els folletons poden portar-los a enquadernar a la nostra Administració, aon solament per **20 cèntims** se'ls hi enquadernarà el llibre amb les magnífiques cobertes que ha dibuixat en LLAYERIAS amb la seva gracia característica.

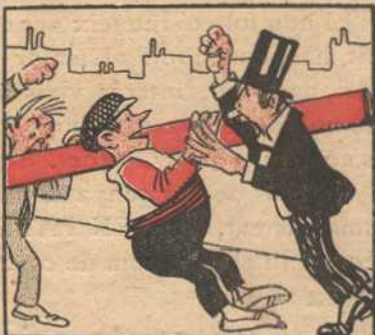
— ¡Ai que m'esclafen el nas!

— Us pegaré una trompada.

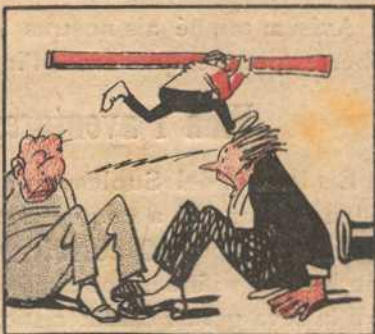
— ¡Ai, Mare de Déu Santíssima!

— Te donaré una castanya.

Mes donant la giravolta
s'han donat per convençuts.

Plens de nafres, cops i tantos,
mireu-los com han perdut.